

INFO

Biblická a katechetická hodina se koná v úterý po večerní mši svaté od 17.45.

Biblická hodina:

úterý 14. února
úterý 28. února

Katechetická hodina:

úterý 7. února
úterý 21. února

11. února 2012

SVĚTOVÝ DEN NEMOCNÝCH

Při této příležitosti budeme v neděli 12. února ve všech kostelích udělovat Svátost Pomazání Nemocných.

Proto zveme všechny starší a nemocné lidi a ostatní prosíme o pomoc při dopravení nemocných do kostela. Všechny, kdo už nějakou chvíli nepřistoupili ke svátosti smíření, prosíme o dřívější zpověď.

Pravidelný pořad bohoslužeb

v Mělníku a okolí

Neděle:

- 8.00 - kostel sv. Vavřince na Pšovce
- 9.30 - kostel sv. Petra a Pavla (Na Vyhliďce)
- 11.00 - kostel Narození Panny Marie v Zábouří
- 18.00 - kostel sv. Ludmily (Pražská ulice)

Úterý:

- 17.00 - kostel kapucínů (nám. Míru)

Středa:

- 7.30 - kostel sv. Ludmily (Pražská ulice)

Čtvrtek:

- 7.30 - kostel sv. Ludmily (Pražská ulice)

Pátek:

- 16.30 - kostel kapucínů (nám. Míru) - adorace nejsvětější svátosti
- 17.00 - mše sv.

Sobota:

- 7.30 - kostel sv. Ludmily (Pražská ulice)
 - 17.00 - kostel sv. Václava ve Vysoké (mše s nedělní platností)
- První sobota v měsíci**
- 18.00 - kostel sv. Vavřince na Pšovce (mše sv. s mariánskou pobožností)

Mělník

Pšovka

Zábouří

Vysoká

Šemanovice

Medonosy

Tříkrálové putování za mělnickými betlémy

Tříkrálové putování za mělnickými betlémy pořádá RC Kašpárek ve spolupráci s římskokatolickou farností Mělník již od roku 2005. Pokaždé si účastníci z řad široké veřejnosti mohou prohlédnout vánoční výzdobu a jesličky ve 3 kostelích, zazpívat společně koledy a prožít dramaticky ztvárněný betlémský příběh. Pojetí této cesty je každý rok trochu jiné, jestli jste neměli možnost se zúčastnit, možná vás zajímá, jak to bylo letos.

V kostele u kapucínů všechny přivítal P. Jacek a pozval nás na cestu do Betléma a setkání s Pánem Ježíšem. Opravdovým hvězdářským dalekohledem pak hvězdář spatřil na obloze (kúru) kometu a z velké knihy vyčetl proroctví, co toto nebeské znamení značí, leccos naznačil i andělský zpěv. Tři králové (všechny děti s korunami na hlavě) si připravili dárky pro Ježíška, dozvěděli se, že to nemusí být jen zlato, kadidlo a myrha, ale že přišel na svět proto, aby proměnil naše starosti v radost. Poté se všichni vydali rozezpívaným průvodem v čele s anděly a kometou na cestu do Jeruzaléma (kostela sv. Ludmily), kde nás chtěl Herodes obelstít, ale anděl nás varoval a ukázal nám cestu... při západu slunce jsme v parčíku před kostelem spatřili živý obraz: stádo oveček, které pásli Valaši, nakonec jsme doputovali do Betléma (kostela sv. Petra a Pavla), kde Maria s Josefem houpali v náručí malého Ježíška. Spolu s varhanami jsme mu zazpívali a předali dárky. Rodinné centrum Kašpárek na závěr nabídlo ušlým poutníkům občerstvení.

Děkujeme všem dobrovolníkům, kteří se na přípravě divadelního tříkrálového putování a zvěstování radostné zvěsti podíleli - členky RC Kašpárek s rodinami, členové evangelické farnosti, ergoterapeutka a děti z Azylového domu, pan Gross, P. Jacek, pastorační asistentka Helenka a všichni účastníci, kteří dobrovolným vstupným přispěli na vzdělání thajské dívky Nirachy. Těšíme se, že přijmete za rok pozvání na další, již 9. ročník.

Jiřina Chlebovská a Kristýna Šlajsová,
členky RC Kašpárek

Římskokatolická farnost Proboštství Mělník

Na Vyhliďce 18, 276 01 Mělník, mobil: 731 518 750

Spravujeme též farnosti: Mělník - Pšovka, Zábouří, Vysoká, Šemanovice, Medonosy.

Duchovní správu zabezpečují Misionáři Matky Boží z La Saletty: P. Jacek Zyzak, MS; P. Mirosław Mateńko, MS

Více o nás a o naší farnosti: www.saletini.cz

Na Vaše příspěvky do tohoto zpravodaje se těšíme na adrese: farnostmelnik@quick.cz; saletini@seznam.cz.
Můžete je také osobně předat duchovním správcům.

Uvedení Páně do chrámu Dítě, které je světlem pro národy

Byla to odvaha říci tehdy o tom malém dítěti, že je Světlem pro všechny národy. To mohl říci jen někdo, kdo měl prorockého ducha a viděl věci docela jinak, než jak je bylo možné lidsky vnímat. Už naši předkové si na tento svátek nechali světit svíčky - hromničky. Doma si v těžkých chvílích přírodních pohrom rozsvěcovali jejich maličké plamínek proti oslepujícím bleskům bouřek. Modlili se u nich a věřili že skrze tuto modlitbumohou být ochráněni proti živlům, které byly pro člověka nepřemožitelné.

Tehdy, na první Hromnice, to bylo velmi podobné. Proti velkým událostem té doby bylo to maličké děťátko opravdu jen jako mihotavý plamínek hromnicové svíčky proti hromobití, bleskům a temnotám rozbourěných živlů. I dnes se toto maličké děťátko navenek nijak neliší od ostatních dětí, a přesto je Světlem, které osvítl národy. Tato symbolika je důležitá i pro náš život, protože tato svíce nám může být vždy připomenutím toho, že žádná naše temnota není tak velká, aby do ní nemohl vstoupit Pán se svým jasným světlem. V této symbolice je patrná nesmírná přednost /důležitost/ plamínku, který se jeví jako malý a nepatrný oproti oslnivým světům, které jsou v Božích očích ale jen záblesky. Malá hromnicová svíčka nás důvěrně oslovuje a má nám co říci.

Možná právě pro její důvěrnou a nenásilnou řeč nejlépe pochopíme, jak nepravdivé je budování „oslnivého“, „dokonalého“ a „krásnějšího“ života, pokud při tom ztratíme dotyk s Bohem a tedy i s podstatou člověka. Tehdy byla odvaha říci o tom malém dítěti, že je Světlem pro všechny národy. I dnes to může být odvahou, přijmout ho do svého života jako jediné světlo, ale je to jediná cesta k tomu, abychom mohli žít svůj v plnosti, lásce, radosti a pokoji.

Jožef Porubčan, Každý den s Bohem

11. února - Světový den nemocných

Vstaň a jdi! Tvá víra tě zachránila. (Lk 17, 19)

Draží bratři a sestry, u příležitosti Světového dne nemocných, v den památky Panny Marie Lurdské, toužím obnovit svou duchovní blízkost vůči všem nemocným, kteří se nacházejí v léčebných zařízeních anebo v rodinné péči. Projevují každému z nich výrazy starostlivosti a lásky celé církve.

Draží nemocní a trpící! Právě skrze Kristovy rány můžeme veškeré zlo, které sužuje lidstvo, vidět očima naděje. Svým zmrtvýchvstáním

Pán neodřal ze světa utrpení a zlo, ale zvítězil nad ním u jeho kořene. Proti panství Zla se postavil všemohoucností Lásky. Ukázal nám, že cestou míru a radosti je Láska: „Jak jsem já miloval vás, tak se navzájem milujte i vy“ (Jan 13, 34). Kristus, vítěz nad smrtí, je uprostřed nás živý. Zatímco spolu se svatým Tomášem i my vyslovujeme „Pán můj a Bůh můj“, následujeme našeho Pána v připravenosti dávat život za své bratry (srov. 1 Jan 3, 16) a stáváme se posly takové radosti, která se nebojí bolesti – radosti Zmrtvýchvstání.

Svatý Bernard říká: „Bůh nemůže trpět, ale může spolutrpět“. Bůh, zosobněná Pravda a Láska, strádal pro nás a s námi. Stal se člověkem, aby mohl s člověkem spolu-trpět reálným způsobem v těle a v krvi. Do lidského utrpení vstoupil Ten, kdo toto utrpení sdílí a spolu ho snáší. Do každého utrpení proniká soucítění, útěcha ze soucitné Boží lásky, aby nechala vyjít hvězdě naděje.

Vám, drazí bratři a sestry, opakují toto poselství, abyste byli jeho svědky skrze své utrpení, svůj život a svou víru.

Benedikt XVI.

Úsilí o obnovu kostela v Záboří pokračuje

V létě loňského roku se čtenáři farního zpravodaje mohli poprvé dočíst, že v Záboří se schyluje k opravě farního kostela. Hosté z okolí, kteří se do zábořského kostela vypravili v neděli 4. prosince 2011, aby se zúčastnili dobročinného adventního koncertu, byli příjemně překvapeni už při příchodu. Z povzdálí je totiž vítala obnovená vstupní fasáda chrámu, na které se s nemalým nákladem pracovalo během listopadu. Pro všechny, kterým leží budoucnost farnosti a kostela na srdci, je to povzbuzení. Koncert samotný se rovněž vydařil. Farník O. Potočiar zahrál na varhany skladby několika významných skladatelů (např. M.-A. Charpentier, J. S. Bach, A. Dvořák). Žáci ZŠ Kly, jejichž vystoupení vzniklo pod vedením paní učitelky Vyhňákové a Havelkové, předvedli písně a básničky se zimní tematikou. Průvodní slovo bylo společným zamyšlením nad adventním časem. Kostel byl plný a mnozí z rodičů a dalších hostů na obnovu památky přispěli. Celkově se vybralo přes 9 000 Kč. Všem dárcům upřímně: Pán Bůh zaplat!

S prosbou o vytrvalost vašich modliteb za farnost a s přáním všeho dobrého do nového roku zábořští farníci.

(jn)

Patero církevních přikázání

V katolické církvi se kromě desatera mluví také o pateru církevních přikázání. To není doplnění ani úprava desatera, ale jen upřesnění výrazu den sváteční a pak další podrobnosti o praktickém životě. Na rozdíl od Božích přikázání se počet i obsah církevních může měnit. Postupem času se jejich počet ustálil na pěti. Pět církevních přikázání má věřícím zaručit nezbytné minimum ducha modlitby, svátostného života, mravního úsilí a růstu lásky k Bohu a bližnímu. Kodex kanonického práva hovoří o povinnosti. Jde tedy o jakési minimum, které se zrodilo ze zkušenosti církve, a kterým církev stanoví, co člověk musí nutně dělat, aby neztratil zcela kontakt s církevním společenstvím a prostředky ke spáse.

Protože jde o věci závažné, na nichž závisí věčný život člověka, stanovila církev na IV. lateránském koncilu roku 1215, že dodržování těchto přikázání (nedělní účast na mši svaté, jedenkrát do roka přijetí svátosti smíření a svatého přijímání) je pod těžkým hříchem. Chtějí zajistit minimum

společného křesťanského života, nechtějí však omezit svobodu v rozvoji duchovního života. Jedná se zpravidla o požadavky zvykového církevního práva, které se staly jistou nutností, protože církev netvoří pouze elitní členové. Tato církevní ustanovení zavazují všechny katolíky. Pro potřeby kázání, zpovědnice a katecheze se už od středověku vyvinulo pět církevních přikázání, dosvědčených od r. 1444. Týkají se svěcení svátečních dnů, návštěvy mše, postních dnů, roční zpovědi a ročního svatého přijímání. Časem se objevovaly také jiné požadavky jako zákaz svatebního veselí a tanečních zábav v některých ročních obdobích, požadavek církevních daní, výchovy dětí, eucharistického postu.

Závaznost plyne z církevního, nikoliv božského práva; ohledně věku platí příslušná ustanovení. Závaznost plyne z významu věci a záměru zákonodárce, vyjádřeného příslušnou formulací. Pro zachovávání církevních přikázání platí slovo Písma sv.: „Kdo vás slyší, mě slyší, kdo vámi pohrdá, mnou pohrdá.“ V tomto smyslu církev má právo vydávat moudré a prospěšné zákony k dobru věřících, zároveň je může a má měnit podle měnících se podmínek doby.

Ještě relativně donedávna platila církevní přikázání, jak byla uzákoněna v církevním zákoníku z roku 1917, kde bylo např. 9 slavností v roce, kde byl tradiční způsob postu, tj. odepřít si maso v pátek, kde se zdůrazňovala povinnost sv. zpovědi a přijímání ve velikonoční době. II. Vatikánský koncil vyvolal potřebu změnit i tato církevní přikázání a z rámcových předpisů církve jednotlivé Biskupské konference vydaly církevní přikázání pro jednotlivá území.

1. O nedělích a zasvěcených svátcích se účastnit mše svaté a zachovat pracovní klid.

O nedělích a dalších zasvěcených svátcích jsou věřící vázáni povinností účastnit se mše; kromě toho se zdrží práce a činností, které jsou na překážku bohoslužbě a radosti, vlastní dnu Páně, nebo náležitému duševnímu i tělesnému zotavení. Povinnost účasti splní, kdo se mše účastní, kdekoliv se koná katolickým obřadem, buď v den svátku, nebo večer předcházejícího dne. Jestliže z důvodu nedostatku duchovních nebo z jiného závažného důvodu není možná účast na mši, velmi se doporučuje, aby se věřící účastnili bohoslužby slova, jestliže se koná podle předpisu diecézního biskupa ve farním kostele nebo na jiném posvátném místě, nebo aby se věnovali po náležitou dobu modlitbě buď sami, nebo v rodině nebo ve společenství rodin.

Je dobré si v této souvislosti uvědomit, že mše svatá začíná vstupním zpěvem, když kněz přichází k oltáři, a končí závěrečným požehnáním. Účast na mši svaté však neznamená pouhou fyzickou přítomnost. Není vhodné se během mše svaté „něčím zabavovat“, byť by to byla třeba soukromá modlitba růžence, nebo zpěv náboženských písní, zatímco „si kněz slouží svou mši“. Kdo toto přikázání bez vážné příčiny dobrovolně porušuje, dopouští se těžkého hříchu.

ZASVĚCENÉ SVÁTKY: všechny neděle, slavnost Narození Páně (25.12) a slavnost Matky Boží, Panny Marie (01.01).

Církev doporučuje stejně slavit: Zjevení Páně, Nanebevstoupení Páně, Těla a Krve Páně, Neposkvrněné početí P. Marie, Nanebevzetí P. Marie, sv. Josefa, sv. Petra a Pavla, sv. Cyrila a Metoděje, sv. Václava a Všech svatých.

2. Vyzpovídat se ze svých hříchů aspoň jednou za rok.

Každý věřící, jakmile dospěl do věku užívání rozumu, je povinen alespoň jednou za rok upřímně vyznat své těžké hříchy. Kdo toto přikázání bez vážné příčiny dobrovolně porušuje, dopouští se těžkého hříchu.

3. Přijmout Svátost oltářní aspoň ve velikonoční době.

Každý věřící je po svém prvním svatém přijímání povinen alespoň jednou za rok

přistoupit k svatému přijímání. Toto přijímání je povinen splnit v době velikonoční, pokud je ze spravedlivého důvodu nesplní v jinou dobu během roku“

Déletrvající netečnost vůči hodnotě (konkrétně eucharistii), zprostředkované vírou, vede k ztrátě smyslu pro ni, víra se stává neživou, dochází k rozporu teorie s praxí, poznané přestává být uznáváno. Déletrvající netečnost vůči nehodnotě (konkrétně duchovní smrti) se stává návykem a přispívá k útlumu svědomí. Tím je znesnadněno žádoucí obrácení. Vymezení času nehraje eticky roli, „rok“ je věcí práva. Nežádoucí setrvávání v hříchu může být nebezpečné i během dost krátké doby. Ten, kdo žije ve stavu těžkého hříchu, je vyloučen ze svatého přijímání.

4. Zdržovat se od požívání masa a zachovávat půst újmy ve stanovené dny.

Pokání zdrženlivostí i újmou se zachovává na Popeleční středu a na Velký pátek, v den utrpení a smrti našeho Pána Ježíše Krista.

Všechny pátky v průběhu roku jsou postními dny (nepřipadá-li na ten den nějaký církevní svátek), kdy je povinný půst od masa. Tento půst se však dá nahradit nějakým dobročinným skutkem či modlitbou. Těžkého hříchu by se dopouštěl ten, kdo by naprosto dobrovolně a vědomě tuto povinnost opomíjel.

Dnes je možno půst splnit trojím způsobem:

- odepřít si masitý pokrm nebo jiný pokrm, který mám rád, např. sladkost, odepřít si alkohol, kouření, televizi atd.

- skutkem zbožnosti – účastí na mši sv., četbou Písma sv., modlitbou růžence, křížové cesty atd.

- skutkem lásky – návštěvou nemocných, jinou pomocí bližnímu.

POSTY: Popeleční středa a Velký pátek jsou dny přísného postu: zdrženlivosti od masa i újmy v jídle (zdrženlivost od masa zavazuje od 14 let, újma v jídle od 18 do 60 let). Každý pátek, pokud na něj nepřipadne církevní slavnost, je dnem pokání. Forma pokání je půst od masa nebo jiný kající skutek nebo modlitba. Celá postní doba je časem kající praxe církve. Před každým přijímáním Svátosti oltářní je eucharistický půst alespoň 1 hodinu. Půst od masa a půst újmy (jednou denně se dosyta najíst) je pod těžkým hříchem pouze na Popeleční středu a Velký pátek.

5. Přispívat církvi na její potřeby.

Páté přikázání praví, že věřící jsou také povinni podle svých možností přispívat na hmotné potřeby církve, každý podle svých možností. Křesťan se má účinně nasazovat pro blaho světové církve, diecéze a farnosti a poskytovat pomoc tam, kde je jí třeba (například na zmírnění bída ve světě, podporu potřebných, opravu kostelů, či potřeby duchovní správy). Naopak může takovou pomoc i přijmout, pokud vznikne taková potřeba.